

ΟΧΑΡΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΤΡΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Συνδρομή προπληρωτέα κατά Τοιμηνίαν ἐν Ἀθήναις
Ἐτησία δραχ. 40. Ἑξαμηνιαία 5. Τριμηνιαία 2,50.
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 12—6—3. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ 15
8—5. Ἡ συνδρομή πληρώνεται ἐν Ἀθήναις,

Τίμημα τῶν δημοσιεύσεων διὰ τὰς διατριβάς καὶ
γνωστοποιήσεις κατὰ στίχ. λ. 25, ἢ καὶ κατ' ἀπο-
κοπὴν δι' ὀλιγωτέρους τῶν 40 στίχ. δραχ. 3.

Ὁ Βαλαωρίτης ἐν τῷ ὑπουργείῳ

Ἡ

Οἱ καταχθόνιοι τῆς Ἑπτανήσου

Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κυβερνήτει.

Β'.

Εἶναι λάθος δυνάμενον νὰ δικαιολογηθῇ τὸ νὰ ζητήσῃ τις ἐν ἀγαθοπιστίᾳ, τὴν ἐφαρμογὴν ἀρχῆς μὴ δυναμένης, ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων, νὰ ἐφαρμοσθῇ, ἢ μὴ δυναμένης ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῆς νὰ φέρῃ ἄλλο ἀποτέλεσμα, εἰμὴ βλάβην καὶ χειροτέρευσιν τῶν μὴ καλῶς κειμένων πραγμάτων.

Εἶναι ὁμῶς κατὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἀποστολῆς, τὸ νὰ προκηρύσσῃ τις τὴν ἐφαρμογὴν ἀρχῆς τινος, αὐτὰ δὲ ἀκόμη τὰ πρῶτα βήματα, τὰ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς ταύτης, νὰ μὴ ᾔναι ἄλλο ἢ ἀναίρεσις, ἐν τε τῇ θεωρίᾳ καὶ τῇ πράξει αὐτῆς, ταύτης τῆς προκηρυσσομένης ἀρχῆς.

Προεκλήρηται, κατὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἀχρωμάτου ὑπουργείου, ἡ ἐπιδιώξις τῆς ἀρχῆς, τοῦ νὰ σχηματισθῇ κυβερνήσις ἐκτὸς τῶν κομμάτων, ὅπως πάντα τὰ κόμματα ἔχουσι δῆθεν ἐν αὐτῇ τὴν ἐγγύτησιν τῆς ἀμερληψίας.

Δὲν συζητοῦμεν ἐπὶ τοῦ παρίντος κατὰ πόσον ἡ ἐφαρμογὴ ἀρχῆς τοιαύτης δύναται νὰ ᾔναι πρακτικὴ, κατὰ πόσον δύναται νὰ ἐπιφέρῃ καλλιτέρευσιν, ἢ χειροτέρευσιν τῶν πραγμάτων μας. — Ἀλλ' εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἐπιδιώκετε τὸν σχηματισμὸν κυβερνήσεως ἐκτὸς τῶν κομμάτων; δείξατε τοῦλάχιστον ὅτι εἰλικρινῶς τοῦτο ζητεῖτε, ἵνα μὴ ἄλλως δώσῃτε τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς εἴπωσιν ὅλα τὰ κόμματα, ἥγουν ὁλος ὁ κόσμος, ὅτι ἐν κακῇ πίστει καὶ λαλεῖτε καὶ πράττετε.

Δὲν ἐξετάζομεν ἐνταῦθα τὸ ἀχρωμάτω τοῦ κ. Ρούφου, τοῦ κ. Γιαννοπούλου, τοῦ κ. Προβελεγγίου καὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἐκ τοῦ πρώην βασιλείου μελῶν τῆς νῦν κυβερνήσεως. Πολλὰ γὰρ τὸ ζήτημα τοῦτο παρὰ τοῦ τύπου ἐξητάσθη. Περιορίζομεθα εἰς τὸ θέμα μας καὶ ἐρωτῶμεν τὸν καλύπτοντα τὴν συγκρότησιν τῆς ἀχρωμάτου κυβερνήσεως, κ. πρωθυπουργόν, — ἡ ἐξ Ἑπτανήσου πρόσκλησις τῶν καταχθονίων ἐν τῇ κυβερνήσει, εἶναι ἀπόδειξις καλῆς πίστεως, ὡς πρὸς τὴν προκηρυχθεῖσαν ἀρχὴν τοῦ νὰ σχηματισθῇ δηλονότι κυβερνήσις ἐκτὸς τῶν κομμάτων;

Ὁ κ. πρωθυπουργός δὲν εἶναι τοσοῦτον ἀπλοῦς, ὥστε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡμεῖς αὐτοὶ τοσοῦτον ἀπλοῖ εἴμεθα, ὥστε νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ πρωθυπουργός ἐν καλῇ πίστει ἐπίστευσεν, ὅτι οἱ καταχθόνιοι τῆς Ἑπτανήσου εἰς οὐδεμίαν πολιτικὴν ἀπό-

χρωτὴν ἀνήκουσι (καὶ εἰς ὁποῖαν ἀπόχρωσιν ! ! . . .) καὶ ὅτι ἐπομένως εἰς ἡμᾶς ἀνήκει νὰ τὸν φωτίσωμεν περὶ τούτου, ὅπως δοθῇ τὸ λάθος του. — Ἐνώπιον τοιαύτης κακῆς πίστεως δὲν μένει εἰς τὸν συζητοῦντα εἰμὴ νὰ δείξῃ τὰ ἀναπόφευκτα ἀποτελέσματα.

Ῥιζοσπάσται, μεταρρυθμισταί, καταχθόνιοι ἰδοὺ αἱ τρεῖς πολιτικαὶ σημαίαι, αἱ ἐν Ἑπτανήσῳ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν πολεμήσασαι, πόλεμον ἐπίμονον εἰς ἀποτέλεσμα ὁριστικὸν καταλήξαντα.

Τῆς μάχης ἡ παῦσις, διὰ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἐνώσεως, δὲν ἐπέφερε καὶ τῶν σημαιῶν τὴν ἐξαφάνισιν. Ὁ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενος χρόνος δὲν παρήλθεν εἰσέτι. Αἱ ἡττὰς παλαιῶν-τες στρατοὶ, ὅσοι ἦσαν, ἀλλὰ τὴν στολὴν τῶν δὲν ἔλαβαν εἰς τὴν ἀπὸ τῶν ἀλλήλων, τὰ ὅπλα τῶν ἀπὸ τῶν χειρῶν, τῶν, καὶ τοὶ φυγάδες, οὐ μόνον εἰσέτι δὲν κατέθεσαν, ἀλλὰ καὶ ὁπλίσθησαν ἐπιβόλως κατὰ τῆς θριαμβουσίης σημαίας ἐκκενόντες, προφέροντες οὐχὶ τοῦλάχιστον σιγανὰ μεταξὺ τῶν, ἀλλ' ὅσον ἐμποροῦν δυνατότερα τὸ ἀνάρθεμα τὴν ἐρωσιν καὶ τοὺς αἰτίους αὐτῆς.

Τοιαύτη ἡ θέσις τῶν πραγμάτων ἐν Ἑπτανήσῳ, τοιούστι ἐν τῷ τεταρτημυρίῳ τοῦ κράτους, καὶ εἰς τοιαύτην θέσιν πραγμάτων, ἡ ἀνύψωσις τῆς σημαίας τῆς καταχθονιότητος παρὰ τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως, εἶναι ἄλλο εἰμὴ κήρυξις πολέμου τῆς κυβερνήσεως ταύτης κατὰ τῶν ἐνωτικῶν τῆς Ἑπτανήσου; καὶ οἱ ἐνωτικοί, εἶναι ἄλλο εἰμὴ ἡ τριμεγίστη πλειονότης τοῦ τόπου; καὶ ἡ πλειονότης αὕτη τοῦ τόπου, ἥτις διαρκῶς ἀχρι τοῦδε τοσάυτα καὶ τοιαῦτα δείγματα συντηρητικῶν ἀρχῶν ἐδείξε, καὶ κατὰ τῆς ὁποίας ὁ πόλεμος παρὰ τῆς κυβερνήσεως κηρύσσεται, δὲν ὀρεῖται νὰ ζητήσῃ νὰ ὑπερασπισθῇ; — τῇ τῷ ἐπιβάλλουσι τὰ προηγουμένα της, ἡ πολιτικὴ τιμὴ της, αἱ πρὸ τῆς ἐνώσεως, μετὰ τὴν ἐρωσιν θύσαι της. Εἰς τί ἀπέληξαν αἱ μὲν βλέ-
ἐρωσιν χάριν τῆς συντηρήσεως θύσαι της; εἰς τὴν τυ-
πὴ προσκαλούμενους ἐν τῷ ὑπουργείῳ, ἵνα, ἐκείνους οἱ τι-
ρανίσωσι, καὶ νέας πληγὰς ἀνοίξωσι. Ἐνῷ αἱ παλαιαὶ
νε; ἐπὶ πεντηκονταετίαν τὴν ἐπαίρει!

πληγαὶ εἶναι ἀκόμη ἀνοικταὶ ὁ κύριος πρωθυπουργός, θν
ὁ ἀναγκαῖος πρὸς ἐπὶ ἀγῶνος τοῦ 1821, ἐβλεπε προσκ-
εὐθὺς μετὰ ἀγῶνος χρησιμεύσαντας, τοὺς καθ' ὅλην τὴν
λουμ.

τροφοδότας τοῦ ξένου, τοὺς διαρκῶς εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ξένου τούτου πολεμήσαντας κατὰ τῶν ἀγωνιζομένων καὶ πιπτόντων ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ πατρίου ἐδάφους; οἶαν τότε θ' ἀνελάμβανεν ἐξ ἀνάγκης θεσιν ὁ κ. πρωθυπουργός, θὰ παραξενευθῇ οὗτος ἂν τὴν λαμβάνῃ ἥδη, βιαζομένη πρὸς τοῦτο, ἡ Ἐπιάννητος.

Ἄλλ' οὐδὲν κακὸν ὅσον μέγα, τὸ ὅποιον νὰ μὴν ἔχῃ ἐν ἑαυτῷ καὶ τὸ καλὸν του. Ἡ σημαία τῆς καταχθονιότητος ἐν τῇ ἐλληνικῇ κυβερνήτῃ ἀνυψουμένη, ἐπαφέρει ἐν Ἐπτανήτῳ τὴν στενὴν ἐκείνην ἀπάντων τῶν ἐκεῖ πατριωτῶν κατὰ τῆς σημαίας ταύτης καὶ τῶν ὑποστηρικτῶν αὐτῆς ἔτι, οὐκ οἶα καὶ ἐπὶ προστασίαις ὑπῆρχε· οἱ δὲ ἀγνοοῦντες τὰ τῆς Ἐπτανήσου πολιτικοὶ τοῦ πρώην βασιλείου, λαμβάνοντες ἐπὶ κερφαλῆς των τοὺς καταχθονίους τῶν Ἰονίων θέλουν τοὺς δοκιμάζει ἐκ τοῦ πλησίον καὶ θέλουσι γνωρίσει, ὅτι οἱ ἐκεῖ ἐν τῷ τόπῳ των ὑπαρξίν μὴ ἔχοντες, θὰ ζητήσωσι νὰ πολεμήσωσι καὶ ἐδῶ, ὡς καὶ ἐκεῖ ἐπολέμησαν, πᾶσαν ὑπαρξίν τοῦ τόπου, συνενούμενοι καὶ κοινὴν τὴν τύχην συνδέοντες μεθ' ὅλων ὅτοι καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ τόπῳ ὑπαρξίν δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ.

Παρίσι οἱ, 2/14. — Ὁ Μνηστὼρ περιέχει περὶ τῶν ἡγεμονιῶν τὰ ἐξῆς. «Αἱ Δυνάμεις ὄφειλον νὰ συμφωνήσωσι μετὰ τῆς Πύλης πρὶν ἀποφανθῶσιν, ἂν πρέπει νὰ μὴ περιάψωσι πλέον ὁριστικὸν χαρακτῆρα εἰς τὸν προσωρινὸν ἐκείνον θεσμὸν τὸν ὁποῖον ἔχει καὶ τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ 1848. Κατὰ τὴν ἰσχυρὰν Ἄνταπόκρινον τῆς Κοπεγχάγης, ἡ Πρωσιτικὴ κυβερνήσις ὑπεσχέθη τῇ Δανικῇ κυβερνήτῃ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ βορείου Σλέσβιγ, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν, ἐπερχομένου πολέμου μεταξὺ Αὐστρίας καὶ Πρωσίας, μείνῃ ἡ Δανία οὐδετέρα.

Βρυξέλλαι, 2/14. — Παρὰ τοῖς ἐνταῦθα διπλωματικοῖς συλλόγοις θεωρεῖται ἀρεσκὸς ἡ ῥῆσις τῆς Πρωσίας καὶ Αὐστρίας. Ἐν Παρίσι οἱ συνεκρατήθη, κατὰ τὴν «Βελγικὴν Ἀνεξαρτησίαν», ὑπουργικὸν συμβούλιον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ αὐτοκράτορος, ἀφορῶν τὴν Αὐστροπρωσιτικὴν διένεξιν.

Παρίσι οἱ, 2/14. — Ἡ τελευταία ἀπόπειρα τῆς Πρωσίας ἐνταῦθα καὶ ἐν Φλωρεντίᾳ ἀπέτυχεν. Αἱ κυβερνήσεις τῆς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας δὲν ἠθέλησαν ν' ἀναλάβωσιν ὑποχρεώσεις πρὸς ὄφελος τῆς πρωσιτικῆς πολιτικῆς.

Παρίσι οἱ, 2/14. — Δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ Αὐστρία ὑποστηρίζει τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ πρώην ἡγεμόνος Βιβέσκου. — Περιμένεται ἐνταῦθα ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ῥωσίας, βαρὼν Πλὺμπεργκ. Αὐριον γίνεται ἡ δευτέρα συνεδρίασις τοῦ διπλωματικοῦ συνεδρίου.

Λονδίνον, 2/14. — Ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ ἤρξατο ἡ συζήτησις τοῦ περὶ ἐκλογικῆς μεταρρυθμίσεως νομοσχεδίου. Ὁμιλήσας πρῶτος κατ' αὐτοῦ ὁ κ. Λόβε. Ἀδελφον ἂν θὰ ὑποβλήθῃ σήμερον εἰς τὴν διαφύρισιν τῆς βουλῆς.

— Παλαιὰ ἔχεται ἀκούεσθαι ὅτι ἡγεμὼν τῆς Ῥουμανίας θὰ ἀναγερῆσθαι ὁ πρίγκιψ Ἀλέξανδρος τῆς Βουλγαρίας κατ' ἄλλους, πολλὰς πιθανότητας ἔχει ὁ πρίγκιψ Λουκιανὸς Μουράτ συγγενὴς τοῦ Ναπολέοντος. Καὶ ὁ δούξ τοῦ Λούξαμβουργι ὑπάρχει ἐν τῷ κατάλογῳ τῶν υποψηφίων.

Κατὰ τὰς ἐκ Βουκουρεστίου εἰδήσεις, ἐπεκράτει αὐτόθι

φόβος μὴ ἐξαγαστῶσιν οἱ Μολδαυοὶ κατὰ τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως. Αὕτη προσπάθει παντοίῃς τρόποις νὰ καταπραῦνῃ τὸν ἐρεθισμὸν τῶν πνευμάτων ὑπισχυνομένη ὅτι θὰ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ἡγεμονικοῦ θρόνου πρίγκιψ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς. Ὁ Διμήτριος Κολλαδίνης στέλλεται εἰς Ἰάσιον ὡς δικτάτωρ καὶ μετὰ τῆς ῥητῆς ἐντολῆς νὰ καταστείλῃ μεθ' ὅλης τῆς αὐστηρότητος οἰανδήποτε περὶ χωρισμοῦ ἀπόπειραν.

Ὁ Ἀγγλικὸς Χρόνος.

Ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ θέλομεν ὁμιλήσει περὶ τῶν ἐν τῷ Χρόνῳ.

Τρίπολις 4 Μαρτίου 1865.

Κύριε συντάκτα τοῦ «Χάρτου».

Ὁ ἐλληνικὸς λαὸς, εὐγνώμων ἀείποτε πρὸς τοὺς ἐπισήμους τῆς πατρίδος ἄνδρας, προσφέρεται πάντοτε μετὰ πλείστης ὅτης προθυμίας, καιροῦ καλοῦντος, νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τοὺς εὐεργέτας του τὴν ἀγάπην καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματά του· ἰδοὺ τὸ μαρτύριον.

Διαδοθέντος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὅτι ὁ πρώην πρωθυπουργὸς κύριος Ἀλέξανδρος Κουμουνδούρος μεταβαίνει διὰ Τριπόλεως εἰς Μεσσηνίαν, πλείστοι ὅσοι τῶν πολιτῶν καὶ τοι ὅλως ἀγνοῖται εἰς τὸν κύριον Κουμουνδούρον, καὶ μὴδὲν ἰδίον παρ' αὐτοῦ προσδοκῶντες, τοσούτον ἡλεκτρίστησαν, ὥστε ἀπεφάσισαν νὰ ἐξελθῶσιν ἀθρόοι πρὸς ὑποδοχὴν αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν οὐ μικρὰν ἀπὸ τῆς Τριπόλεως. Μαθόντες δὲ, ἀγνοῶ πόθεν, ἐσφαλμένως, ὅτι ἐμελλε νὰ φθάσῃ ἐνταῦθα περὶ τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης τρίτης, ἐξῆλθον σχεδὸν ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέγας ἀριθμὸς πολιτῶν, μεταβάλλοντες οἱ μὲν εἰς τὰ Ἀγιοφρίτικα, καὶ ἄλλοι μέχρις Ἀχλαδοκάστου· μὴ ἐλθόντος ὅμως τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, ἠναγκάσθησαν ἄλλοι μὲν νὰ ἐπανέλθωσι τὸ ἑσπέρας, καὶ ἄλλοι νὰ διανυκτερεύσωσιν εἰς τὸ Στενὸν καὶ ἄλλαχθι.

Τὴν δ' ἐπιοῦσαν μαθόντες ὅτι ἔρχεται, καὶ μὴ δυνάμενοι διὰ τὴν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας χυνομένην ῥοχδαίαν βροχὴν νὰ ἐξελθῶσιν εἰς προὔπαντήσιν, συνῆλθον ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ κυρίου Βερδιτσιώτου διευθυντοῦ τοῦ ἐνταῦθα ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ συγγάμρου τοῦ κυρίου Κουμουνδούρου, καὶ ἐκεῖ ὑπεδέξαντο αὐτόν, ἐλθόντα ἀκριβῶς περὶ τὴν 9 1) 2 ὥραν Μ. Μ. μετὰ τοῦ πενθεροῦ τοῦ κυρίου Πετρόπουλου.

Τὴν δ' ἐπιοῦσαν προσῆλθον πρὸς ἐπίσκεψίν του αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαί, ὁ Διμήτριος Τριπόλεως, οἱ δικηγόροι, ὁ ἐμπορικὸς σύλλογος καὶ πάσης τάξεως ἐντιμοὶ πολῖται· οἱ μὲν ἵνα ἴδωσιν ἀπλῶς τὸν ἄκρον τοῦτον Ἕλληνα, ἄλλοι δὲ νὰ συγχαρῶσιν αὐτὸν διὰ τὴν αἰσίαν του ἀφίξιν, καὶ ἄλλοι ἵνα τὸν συμβουλευθῶσιν ἐπὶ διαφοροῖς ἀντικειμένους.

Ἀποδεξάμενος δὲ πάντας μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτοῦ γλυκαίας στοργῆς, καὶ ἐπαχνοῦ εὐγενείας, ἀνεχώρησεν σήμερον διὰ Καλάμας, ἐπευφημούμενός· καὶ προσιπόμενος ὑπὸ ἀπείρου πλήθους πολιτῶν οἵτινες τῷ κτύπησαν τὰ ἄριστα.

Βλέπεις λοιπόν, Κύριε Συντάκτα, ὅτι ὁ ἐλληνικὸς λαὸς ἀλλότριος τῶν πολιτικῶν παθῶν καὶ μηδὲν συμμερίζομενος τοὺς ἐπιβλαβεῖς πολέμους τῶν ἀντιπροσώπων του;

κρείττον παντός ἄλλου γινώσκει νὰ τιμᾷ καὶ σέβηται τοὺς διασήμεους τῆς πατρίδος ἄνδρας.

Α. Ω.

Σ. Σ. Τῆς αὐτῆς καὶ κρείττονος, τολμῶμεν εἰπεῖν, ὑποδοχῆς ἔτυχεν ὁ Κ. Κουμπουνδούρος εἰς Ναύπλιον, Ἄργος, Μεγαλοῦπολιν, καὶ πανταχοῦ ὅθεν διήλθεν, ἀποδεικνυμένου ἐντεῦθεν ὅτι ὁ λαὸς αἰσθάνεται καὶ νειεῖ πλείστορον πολλῶν τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος μετερχομένων τὸν πατριώτην καὶ τὸν συνταγματικὸν σωτῆρα τῆς Ἑλλάδος.

Πειραιεύς.

Τὸ δεινὸν τῆς πυρκαϊᾶς τῆς οἰκίας τοῦ κ. Μουτσοπούλου θεωρούμενον κατ' ἀρχὰς ὡς ἀπλοῦν καὶ τυχαῖον γεγονός, καὶ μετέπειτα ὡς ἐγκλημα προμελετημένον ὑπὸ ἐχθρῶν βεβαίως (ἐὰν ὑποτεθῇ καὶ ἀποδειχθῇ) τοῦ κ. Μουτσοπούλου, χρησιμεύει τῶρα διὰ τὴν ὥραν τῶν ἐκλογῶν, καὶ ὡς ἀφορμὴ δημαγωγίας καὶ ἀκόλαστου ἐπιθέσεως ἐναντίον ἀντιπάλων πολιτικῶν.

Ἡ τοιαύτη σύγχυσις τοῦ ἀτόμου ὡς πολίτου, μετὰ τοῦ πολίτου ὡς ἀγωνιστοῦ ἐπὶ τοῦ ἐκλογικοῦ σταδίου, βλάπτει καὶ ζημιώνει ἠθικῶς πολὺ περισσότερο τὸν κατήγορον ὥστε ἄνδρα μεστὸν ἀκρίσιος καὶ πάθους, παρὰ τὸν ἀναιδῶς συγκοφαντούμενον κατὰ τὰ πλείστα σεβαστὸν ἄνδρα, καθ' οὗ ἐξεστράτευσεν ἐφημερίαις τις χαιρούσα ἐκ φύσεως καὶ ἀγωγῆς τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς γενικῆς ἀκολασίας.

Τοιαύτη πολεμικὴ τὴν ὁποίαν ἀδυνατούμεν νὰ πιστεῦσωμεν ὅτι συμμερίζεται ὁ ὑπὲρ οὗ διεξάγεται, ἥκιστα τὸν ὠρελεῖ παρὰ τοῖς συνετοῖς καὶ χρηστοῖς. Οἰκλήσας ἡθικῶς πάλιν πρέπει νὰ ἔχη κατὰ κανόνα καὶ ἐξ ἀνάγκης πολιτικῆς τὰ πρῶτα τῆς ἠθικότητος καὶ τῆς λογικῆς στοιχεῖα ἄλλως, ὁ ἐλπίζων εἰς τὸ ἀκόλαστον καὶ ἀκριτον τῆς κατηγορίας ἀποτυγχάνει βεβαίως καὶ πανταχοῦ.

Εἰρήσθω δ' ἐν παρόδῳ ὅτι διὰ τὴν ἀπόσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς τρεφομένης ὑπὸ θελλώδους ἀνέμου, κατεβλήθη πᾶν ὅ,τι ἀνθρωπίνως ἐδύνατο νὰ γενῇ, καὶ τοῦτο δύναται νὰ μαρτυρήσῃ ὁ τότε διεθνήσας τοὺς πυροσβέστας ἀξιοτίμος ὑπολοχαγὸς κ. Μεταξᾶς μηχανικὸς Πειραιῶς. ἡ δὲ δικαιοσύνη ορεῖται νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ τέλος τῆς ἀνακρίσεως ἐν πλείστη προσοχῇ, διὰ νὰ κατασχύνῃ τοὺς ἐκ συστήματος ψευδομένους καὶ τοὺς τυχόν ἀπὸ τοιαύτης τακτικῆς προδοκῶντας ἐπιτυχίαν πολιτικὴν.

Δημοτικὰ Ἀθηνῶν.

Ὁ τύπος ἡρῶατο ἐνωρὶς συσταίνων τοὺς φίλους αὐτοῦ ὑποψηφίους, ἐγκωμιάζων μὲν αὐτοὺς ὡς δύναται, κατηγορῶν δὲ καὶ ὑπὲρ δύναμιν τοὺς ἐναντίους, χωρὶς δυστυχῶς νὰ τὸν μέλη ἂν οἱ ἐναντίοι αὐτοῦ ἔχουσιν αἴτιον τινὰ πολιτικὴν, καὶ ἂν οἱ φίλοι τοῦ ἦναι οἱ μόνον ἀρμόδιοι διὰ τὴν θέσιν δημαρχοῦ τῆς πρωτεύουσας· ἀλλὰ πρὸ πάντων χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ περὶ τοῦ τί ν ος δεῖται ὁ Δῆμος Ἀθηναίων ἐν ἡ καταστάσει διατελεῖ, καὶ ποῖον ζήτημα κατ' αὐτὸν πρέπει νὰ λύσῃ ὁ μέλλων Δῆμαρχος.

Καθ' ἡμᾶς τιμῶντες ἅπαντας τοὺς ὑποψηφίους οὐδεμίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχουμεν ὠρισμένην σύστασιν· ἀλλ' ἡμᾶς φωτίτῃ ὁ Θεὸς ἢ ὁ διάβολος νὰ προτείνωμεν τοιαύτην, ἐλπίζομεν νὰ τὴν δικαιολογήσωμεν διὰ τῆς πρακτικῆς ἐρευνῆς τοῦ κυρίου δημοτικοῦ ζητήματος.

Ἐπεσκέφθημεν τὸ πτωχοκομεῖον Ἀθηνῶν, ἠρωτήσαμεν κατ' ἰδίαν καὶ περιέργως τοὺς οἰκοτρόφους περὶ τῆς ἀπονεμομένης αὐτοῖς περιποιήσεως, καὶ ἐκ τῶν ἀποκρίσεων, καὶ ἐκ τῆς αὐτοψίας εἰς τὴν καθαριότητα, τὴν τάξιν καὶ τὴν ὑπρέπειαν, παυόμεθα ὅτι τὸ εὐεργετικώτατον τοῦτο διὰ τὴν τάσχουσαν ἀνθρωπότητα ἱδρυμα, εἶναι πρῶτον καρδιῶν φιλοστόργων καὶ ἀληθῶς πονούτων τὴν κοινωνίαν.

Γινώσκουμεν δὲ ὅτι παραχωρηθέντος ἤδη εἰς τὴν ἐλετήμονα ταιρίαν γηπέδου στρεμμάτων δέκα ἐκ τοῦ πρώην κτήματος τῆς Δουκίσσης, πρόκειται αὕτη ν' ἀνεγείρῃ ἰδίον κασάστημα εὐρύχωρον, διὰ τῶν κεφαλαίων ὅσα ἔχει διαθέσιμα ἃ ὁποῖα ὅμως εἶναι ἀνεπαρκῆ, ὥστε ἡ συνδρομὴ τῶν φιλοπόρων καθίσταται πᾶν ὧν οὐκ ἄνευ, καὶ τὴν ἐκλιπαροῦμεν θερμῶς ὑπὲρ τῶν δυσπραγούντων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Ἡ Πάπισσα Ἰωάννα.

μσαιωνικὴ μελέτη

Ε. Δ. ΡΟΪΔΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθμόν.)

Σελ. 215. «Ταῦτα πάντα καθίσταν δεινὴν τὴν θέσιν καὶ συγχωρητὰς τὰς τρέλλας τοῦ δυστυχοῦς Φρουμεντίου, οἱ τοῦ ὁποίου τὴν ἀκμάζουσαν καὶ σφριγώσαν νεότητα ἡ ἡγυγιῆτο σκευὸς ἀναγκαῖον ὡς τὸ δεκανίκιον εἰς χυλοὺς, καὶ ἡ κόπρος εἰς τοὺς ἀγρούς.» — Ἡ κόπρος εἶναι ὕλη ἀπαραίτητος εἰς τὸ σόμα... τῆς γραφίδος τοῦ Κ. Ροΐδου, ἀπὸ μελένης.

Ὁ πειρασμὸς, ἡ γοῦν (ὡς λέγει ὁ ἄλλος) ὁ Σατανᾶς, ὁ ἐμπνεύσας τὸν ἔρωτα τῆς Ἰωάννας εἰς τὸν Ροΐδην, μᾶς ἐπίασε ἀπὸ τὸν λαὸν, καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ παραθέσωμεν ἐν περιλήψει ἄλλα τινὰ δύο τρία δείγματα... ἐλάχιστα καὶ αὐτά. Ἡ Ἰωάννα ἐνυπνιάζεται, καὶ βλέπει κατ' ὄναρ ὡς ὁ Λουκιανὸς δύο γυναῖκας· ἡ μία ὀνομάζεται ἁγία Ἰδα σελ. 80, 81 κ. ἐπ., ἥτις μεταξὺ ἄλλων τῶν δίδει τὰς εἰς πολυτιμωτάτας συμβουλὰς. «Εὖρε σύζυγον ἵνα σοὶ πᾶσι τὸ ὄνομα τοῦ καὶ ἰσπανικὰ σανδάλια» ἔχε ἐραστὰς, πλὴν ἀντιπάζονται τὰ σανδάλια ταῦτα, ἔχε τέκνα ἵνα παρηγορῶσι τὸ γῆρας σου· ἔχε ἂν θέλῃς καὶ σταυρὸν, ἵνα ὑπ' αὐτὸν καταφύγῃς ὅσάκις βαρυνθῇς τοὺς ζῶντας ἢ σὲ βαρυνθῶσιν ἐκεῖνοι.» ἡ ἁγία Ἰδα εἶναι κοσμικὴ. Ἰδοὺ ἡ ἄλλη, ἡ ἁγία Διόββα, ἥτις εἶναι νόμφη τοῦ Χριστοῦ, πόσον φρονιμώτερα νοθετεῖ τὴν ἐκκαίδεκαετίδα Παρθένον. Σελ. 85. — «Ἀλλὰ μὴ νομίσης Ἰωάννα, ὅτι πάντοτε ἐντὸς τεσσάρων τοίχων περιορίζομεν τὸν βίον, καὶ εἰς τοιαύτας ἀποπλάυσεις τὴν εὐδαιμονίαν. Ἐνὸτε ἡ πληγὴ ἐπέργεται ἐν ἡμέτρῳ τῆς τρυφῆς· ὁ δρόμος τοῦ ἡλίου φαίνεται ἡμῖν βραδύς· ὁδὸς τῶν κινηλίδων τοῦ καλλίου, οἱ δὲ θεωρακοφόροι ἱππῶται προτιμώτεροι τῶν καλογῆρων... Προφασίζομεναι τότε εὐσεβεῖ ἀποδημίαν εἰς τάφον ἁγίου, περιεργόμεθα τὸν κόσμον πημβαίνουσαι εἰς τὰ ἀνάτορα καὶ τὰς καλύβας, τὰ θέατρα καὶ τὰ λουτρά, καὶ πανταχοῦ εὐρίσκουσαι φιλόφρονά ὑποδοχὴν ἄγαλλας ἀνοικτὰς καὶ μέτωπα προσκλινῶν» καὶ ἀλλαχοῦ σελ. 223 — «Ἐπεὶ δὲ Φρουμέντιος δὲν ἦτο γοῦν ἡ καὶ τίς οἶδεν ἂν, εἰς ἣν εὐρίσκειτο διάθεσιν, δὲν ἤθελεν ἀγροίκως ἀπωθήσει καὶ αὐτὴν τὴν ἁγίαν Θαιδα ἢ τὴν ξανθὴν Μαγδαλινὴν; (δηλαδὴ ἂν ἦτον γυνὴ δὲν ἤθελεν ἔχθῃ θῆσει οὐδέναι). — καὶ σελ. 210. «Ἀλλ' ἡγνοεῖ»

νεαίνεις, ὅτι ἂν συνέβαινε τοῦτο, (τούτέστιν ἂν ἐμάνθανε ὅτι ἦτο γυνή)· οἱ πλείστοι τῶν ἀνατολιτῶν ἐκείνων (τῶν ἐν Ἀθήναις) ἤθελον στρέφει εἰς αὐτὴν τὴν ῥάχιν ὡς ἡ Πρωϊὴ ἐκείνη τοῦ Λουκιανοῦ εἰς τὸν φίλτατον ὄνον τῆς, ἀμείβετο ἄνθρωπον μετεμορφώθη· τούτέστιν οἱ ἀνατολίται ἠρώτων αὐτῆς πιστεύοντες, ὅτι ἦτο μείραξ, ὡς ἡ τοῦ Λουκιανοῦ ἡρώς· ἤθελε τὸν Λούκιον ὑπὸ σῶμα ὄνου, διότι τὸ ἀξιωματικὸν ζῶον τοῦτο ἔχει . . .

Βλέπεις, φίλη ἀναγνώστριά, (πρὸς ἀναγνώστριάς ἀποτινεται ὁ κ. 'Ροῖδης), ὅτι ὁ πνευματώδης συγγραφεὺς τῆς Ἰωάννας εἶναι ἀξίος πνευματικῶς, τὸν ὅποιον δυνάμεθα νὰ συστήσωμεν θερμῶς εἰς τὸν κ. Λέοντα Μελᾶν τὸν Πρόεδρον τῆς Φιλελευθεριατικῆς Ἑταιρίας. — Καὶ σοῦ φίλε ἀναγνώστα, ἂν ἔτυχεν ν' ἀκούσῃς ὡδὴν τινα πολὺ πύστον τοῦ περιβοήτου Πιρόν, θὰ ὁμολογήτῃς, ὅτι ὁ ἐραστὴς τῆς Ἰωάννας 'Ροῖδης, σχεδὸν τὸν ἐξεπέρασε κατὰ τὴν σπουδαιότητα τῶν ἀνθρωπολογικῶν αὐτοῦ μελετῶν· ἐν τῇ ὡδῇ ἐκείνῃ ὁ Πιρόν λέγει ὅτι ἐπεθύμει μετὰ τὸν θάνατόν του νὰ κάμουν οἱ ἀνθρώποι τὰ κόκκαλά του κλυατήρια, διὰ νὰ δύναιτο καὶ μετὰ θάνατον νὰ Περὶ δὲ γυναικῶς ὁ Πιρόν λέγει καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ προσέτι ὅτι πρὶν ἢ γεννηθῆ, ἔρχεται τὸ ἐσπέραιον ἢ καὶ ἄλλην ὥραν πλησίον τῆς θύρας ὅθεν μέλλει νὰ ἐξέλθῃ μετὰ κάθειρξιν ἐννεάμηνον, διὰ νὰ δέχηται τοὺς εἰσπυρρομένους κυρίους. Στοιχηματίζομεν ὅτι ὁ κ. 'Ροῖδης ἀπεστήθισε τὸν Πιρόν καλεῖσθαι παρὰ τὸ «ἅγιος ὁ Θεός» ὅταν ἐμάνθανε τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφὴν εἰς τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸν τοῦ κ. Καραμάνου.

Κρίμα τὴν τόσῃν εὐφυίᾳ καὶ τὰ τόσα χρήματα καὶ τὰ τόσα γράμματα τοῦ πνευματώδους τούτου νέου! (Σημειώσμεν τὸν κ. 'Ροῖδην ὅτι ἔχει ἀκόμη τὰ τριάκοντα). Εἶναι τῶντι λυπηρὸν πρᾶγμα, καὶ δι' ἡμᾶς ἰδίως τοὺς ὀφείλοντας φόρον εἰς τὴν ἑλληνικὴν εὐφυίαν καὶ τὴν φιλοπονίαν, νὰ βλέπωμεν τὸ κραταῖον καὶ πλαστικὸν πνεῦμα τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνος παρεκτρέπομενον οὕτως οἰκτρῶς ἀπὸ τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ προορισμοῦ πρὸς τὴν κακὴν ἀπομίμησιν τοῦ ἀσεμνοῦ ῥομαντισμοῦ τῶν Φράγκων, καὶ γηράσκον ἐν ἡθολογίᾳ τινι λάγνῳ καὶ φθισίῳ, ἀντὶ νὰ ἐπιδιδῇται εἰς ἔργα ὠφελίμα καὶ πρακτικὰ ὧν ἡ πατρίς στερεῖται καὶ διψᾷ καὶ πεινᾷ. — Πῶς θέλετε νὰ προτιμήσωμεν τὸν κ. 'Ροῖδην ἀπὸ τὸν κ. Λάτταν, τὸν κ. Παπαρρόγπουλον, καὶ ἀπὸ πάντα ἄλλον ἐργάτην ἐπιστήμης ἢ τέχνης καλῆς, ἐν τῇ μικρᾷ ἡμῶν κοινωνίᾳ, ἥτις λιμώττει διὰ ζῶν ἠθικὴν καὶ γνώσεις βιωφελεῖς; Κατὰ τί θὰ ὠφελήσῃ τοὺς Ἕλληνας ἀναγνώσας καὶ τὰς Ἑλληνίδας ἡ Πάπισσα Ἰωάννα, μία σελὶς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῆς Δύσεως, γνωστῇ τοῖς πᾶσι καὶ τὴν ὁποίαν ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀρίστα ποιῶσαι ζητοῦν νὰ σχίσωσιν ἀπὸ τῆς παπικῆς κυανῆς βιβλίου; — Ἡ Πάπισσα Ἰωάννα ὑπόθεσις μυθιστορίας! . . . καὶ ὁποῖας μυθιστορίας! ἂν τοῦλάχιστον ἐγγράφετο ὡς ἱστορία καὶ μετὰ τινος σεβασμοῦ πρὸς τὴν αἰδῶ τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνώστριάων, καὶ πρὸ πάντων πρὸς τὴν τῆς μητρὸς, τῆς ἀδελφῆς καὶ τῆς μνηστῆς τοῦ συγγραφέως αἰδῶ (ἂν ἔχῃ). — Βεβαίως ὁ κ. 'Ροῖδης τὸν κακὸν κλῆρον ἐξελέξατο.

Διὰ νὰ νοήσῃ τις ἀναλυτικώτερον τὴν σχολὴν εἰς ἣν τάσσεται ὁ συγγραφεὺς τῆς Ἰωάννας (διότι πᾶς συγγραφεὺς ἢ τάσσεται εἰς τινα σχολὴν, ἢ δημιουργεῖ αὐτὸς ἰδικήν του (κρίσιμον) ἀρκεῖ νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐκ γενετῆς μενοικτροφῆς κακῶς ἰθυνομένης, ἀνθρώποι τινες καλούμενοι τὸ γαλλικὸν esprits forts τούτέστι νῶες ἰσχυροὶ

ἢ μᾶλλον ἄθεοι, ὕλισται, εἰς οὐδὲν πιστεύοντες, καὶ μυκτηρίζοντες πᾶν ὅ,τι ἰδανικόν καὶ ὠραῖον, πᾶν ὅ,τι πολλὰ καὶ ἢ ἀνθρώπινος καρδία ἀποδέχεται καὶ λατρεῖ ὡς τίμιον καὶ ὅσιον καὶ ἱερὸν· Οἱ νῶες οὗτοι οἱ ἰσχυροὶ, χωρίζοντες ἀπὸ τῆς ζωῆς τὸ ἄτομον ἀπὸ τῆς κινωνίας, τὸν κανόνα δι' οὗ κινεῖται ἡ ζωὴ ἀπὸ τῆς ἀλαζόνης μάχης τοῦ ἀντάρτου ἀρχαγγέλου κατὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰκονίζοντες τὴν μάχην ταύτην ὅσον δύνανται, καλλιτεχνικώτερον, νομίζουσιν ὅτι ἐπιδείκνυνται πνεῦμα καὶ δύναμιν, διδάσκοντες ἐς τ' ἀθέμιτα ὅσα ἡ πολιτεία κατεδίκασεν ἀπὸ σκοποῦ διδάσκοντες τὸ ἀκανόνιστον τοῦ φυσικοῦ καὶ ἡθικοῦ βίου, ἐναντίον τῶν νόμων, ὅτους ἡ πολιτεία ἐξ ἀνάγκης καὶ ἀπὸ σκοποῦ καλῶς, καὶ ζητοῦντες ν' ἀνατρέψωσιν ἄρδην ὅ,τι τοσοῦτοι αἰῶνες καὶ τοσοῦτοι ἄνδρες πολὺ βεβαίως μεγαλοφυέστεροι τῶν νάνων αὐτῶν τῆς διανοίας, ἀνύψωσαν διὰ πυρὸς καὶ αἵματος, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου κυμαίνεται ἡ σημαία τοῦ Νόμου ὑφ' ὃν ζῶσιν αἱ κοινωνίαι· ἐξαλείψατε λοιπὸν ἀπὸ τῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου τὴν ιδέαν τοῦ ἀνθρωπίνου νόμου, τὴν ιδέαν τῆς θρησκείας, τῆς ἀθανασίας . . . ἐξαλείψατε τὸν φόβον τῆς τιμωρίας, πείσατέ τον ὅτι δὲν ὑπάρχει μυστήριον συνειδήσεως, ὅτι πᾶν τὸ ἐπὶ γῆς γινόμενον εἶναι τυρλὸς ὄργασμός τῆς ὕλης, καὶ εἶπατε αὐτῷ. «Πράττε ὅ,τι σοὶ ἀρέσκει, ὅ,τι δύνασαι, καὶ οὐδὲν ἄλλο φοβοῦ εἰμὴ τὸν ἰσχυρὸν καὶ τὸν δολοφόρον» — Τί θὰ ἔχετε τότε . . .

Ἰδοὺ τὸ κήρυγμα τοῦ κ. 'Ροῖδου, ἰδοὺ τὸ κήρυγμα τῆς σχολῆς εἰς ἣν αὐτὸς ἀνήκει, καὶ τῆς ὁποίας ἰδρυταὶ πρωτογενεῖς εἰσὶν οἱ ἄνω μνησθέντες συγγραφεῖς, τούτέστιν ἄνδρες τοὺς ὁποίους οὐδεὶς βεβαίως δύναται νὰ προτιμήσῃ ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν καὶ ἀπὸ τὸν Ὁμηρον, ἀπὸ τὸν Πλάτωνα καὶ ἀπὸ τὸν Δάντην, ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα, οἵτινες οὔτε τοιαῦτα ἐκήρυξαν, οὔτε τὸν νόμον ἠθέλησαν νὰ καταλύσωσιν, ἀλλὰ τούναντίον ἐκάλλυναν καὶ τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ τὴν σημαίαν πάντοτε τοῦ Νόμου.

Τώρα, οἱ φίλοι καὶ οἰκεῖοι τοῦ κ. 'Ροῖδου φρονοῦν ἴσω; ὅτι τὸν δυσαρεστοῦμεν ἢ τὸν προσβάλλομεν, τοιαῦτα τινα κρίνοντες περὶ τῆς Παπικῆς του. ἄπαγε! Ἡμεῖς τούναντίον τὸν βλέπομεν μακρόθεν γελῶντα μὲ ὄλην του τὴν καρδίαν, ὡς ὁ μακαρίτης Μαζαρίνος ὅστις ἠγόραζε διὰ τρίτου ὅλα τὰ τῶν κατ' αὐτοῦ σατυρῶν ἀντίτυπα, διὰ νὰ τὰ μεταπωλήσῃ ἐν κρυπτῷ λιανικῶς μὲ κέρδος χίλια τοῖς ἑκατόν. — Ἡμεῖς ὑπερετήχημεν τὸν κ. 'Ροῖδην πλείοτερον παντός φίλου του· ὁ κόσμος καὶ ἡ Ἱ. Σύνοδος θ' ἀναγνώσουν τὸ βιβλίον του, καὶ ἂν ὁ Στανᾶς τὰ φέρῃ καὶ ἀπορριθῇ ἀπὸ τὴν Σύνοδον ἢ Πάπισσα, ὁ κ. 'Ροῖδης θὰ κάμῃ τὴν τύχην του πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἄλλους τινὰς μὲ τὴν τρελλὴν καὶ τὸν τρελλόν, διὰ τοὺς ὁποίους μόνον ἐπαινοὶ καὶ ἐγκώμια ἐγράφησαν ἀπὸ ἱατροῦ καὶ δημοσιογράφου ὑπαλλήλου. — Ἡ κοινωνία συμπαθεῖ καὶ βοηθεῖ τοὺς πάσχοντες, καθὼς ὁ κ. Σκουλούδης τοῦ πτωχοῦ ἐπαίτας, κατατρέχει δὲ, φθονεῖ τοὺς ἰσχυροὺς εὐτυχοῦντας καθὼς οἱ ἀρεϊμάνιοι τὸν Κουμουνδούρον.

Ὁ Συντάκτης Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ Ἡπειρώτης.

Τυπογραφεῖον—ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ.

(Ὁπίσω τοῦ Ταχυδρομείου ὁδ. Εὐριπίδου ἀριθ. 47)